

копнежитѣ за напредѣкъ и национална самобитностъ, така че и българскиятъ народъ ще възстанови покрития съ слава свой древенъ езикъ и ще разработи родната си книжнина. Не е ли говоримиятъ днесъ български „дъщеря на черковно-славянския езикъ, който билъ майка на всички славянски езици?“ Не препорѣчва ли и самъ апостолъ Павелъ (Къмъ Коринт. А, гл. 14) да се говори и проповѣдва въ черква на понятния за народа езикъ? Да се отхвърли грѣцки езикъ, както и да не се признава патриаршията, не е нѣщо противно на чистото християнство или на истинската хуманностъ. „Азъ, ако и да не съмъ богословъ, пише Селимински, мисля, че изказаната отъ менъ идея е съгласна съ здравия разумъ, съ учението на Христа, съ чувствата на всѣко логическо същество. Затова тази идея е всесилна, божествена и непобедима“.

Съ това си убеждение за гибелната роля на фенерската система нашиятъ теоретикъ подновява сякашъ отдавна изказания доводъ на философа Лайбницъ. Защото и той, въ „Мислитѣ“ си отъ 1703 г. върху употребата на нѣмски езикъ, кори сънародниците си, че били „маймуни, подражатели на чуждото“, защитава благородството на народния езикъ и се обявява противъ занемарянето му, „понеже приемането на единъ чуждъ езикъ води навредъ къмъ загуба на свободата и къмъ чуждо иго“. Селимински, макаръ и грѣцки възпитаникъ, усвоилъ до съвършенство грѣцкия езикъ, намира, че е време да се тури край на грѣкоманията въ училището и книжнината. Въздигането на българския езикъ до органъ на образование и книжнина ще тури край на „вавилонията“ въ училищата. „Народътъ ни ще стане едноезиченъ и въ мигъ ще възприеме всичко. Като за чудо, оскъжднитѣ сега печатни произведения ще се умножатъ. Разни черковни книги, учебници и други съчинения веднага ще бждатъ издадени. Съ увеждането на български езикъ нашиятъ народъ ще дойде въ досегъ съ другитѣ народи, ще узнае причинитѣ за величието и упадѣка на България, ще открие стария си произходъ и старата си слава. Най-сетне, ще открие и лѣковити сръдства, чрезъ които да се излѣкува и въздигне, за да постигне своето предназначение. Всичко това ще се добие само чрезъ увеждането на нашия езикъ“. Пророчеството на Селимински, задъ което стоятъ позиви и идеи на Априлова въ духа на романтичната апотеоза на всичко